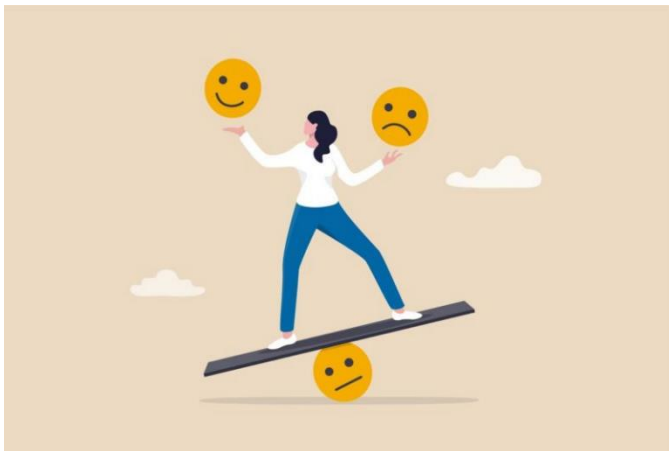

ความปกติที่หายไป

>>> บางทีเราก็กำลังแบกก้อนหินวิ่งไปบนถนนชีวิตอย่างไม่รู้ตัว <<<

วันหนึ่งเมื่อขับรถออกจากซอยแถวบ้าน เป็นถนนค่อนข้างเล็ก พอให้รถสวนกันได้พอดี แต่แล้ว...มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งที่ขับขี้อยู่ข้างหน้า ก็จอดกลางถนนเพื่อหยิบโทรศัพท์มา แล้วก็เลื่อนไปมา โดยมีหลบเข้าซิดขอบถนน โดยมีได้ใส่ใจว่าจะมีรถตามมาหรือไม่??? จนต้องบีบแตรเตือน ก็หันมาเหมือนจะต่อว่าเราซะงั้น อีกหนึ่งเหตุการณ์ ในขณะที่นั่งรอการเรียกพบหมอในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง มีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น คนนั่งถัดไปก็หยิบโทรศัพท์มารับสาย โดยเปิดลำโพงแล้วก็พูดคุย ยิ่งที่ก็ยิ่งเสียงดังขึ้น ทั้ง ๆ ที่บริเวณนั้นก็มียายว่า “งดการใช้เสียงดัง” เช่นกันในรถเมล์ก็มักจะเจอกับคนแบบนี้อยู่บ่อย ๆ ที่คุยโทรศัพท์ด้วยการเปิดออกลำโพง แล้วก็พูดเสียงดังให้เท่ากับเสียงลำโพงที่เปิด โดยมีได้สนใจว่าจะรบกวนคนข้าง ๆ หรือไม่ บนรถไฟฟ้าเด็กวัยรุ่นเปิดเพลงฟัง เปิดดูคลิป แบบว่าโลกนี้คือบ้านฉัน มารยาทง่าย ๆ เริ่มหายไปจากสังคม

สิ่งหนึ่งที่เริ่มเห็นว่าความปกติของสังคมเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วจนเราไม่รู้ตัวว่ามันเปลี่ยนแปลงไปเมื่อไร ก็คือ รายการบันเทิง ละคร ต่าง ๆ **มักจะใช้คำหยาบและการแสดงที่ดูตึงกันมากขึ้น** ยิ่งประเภทผ่านสื่อโซเชียลยิ่งหยาบ ยิ่งเปิดเผยเรื่องเพศ เรื่องบนเตียง แสดงความใคร่กันออกมา

อย่างโจ่งครึม ยิ่งใครทำได้ชัดเจน ยิ่งใครสุดหยาบสุดถ้อยยิ่งเรียกคนดูได้เยอะ เรียกว่าทำให้สุดตึงถึงจะดีถึงจะดัง สื่อชอบ คนเสพชอบ เป็นเรื่องบันเทิง เป็นเรื่องที่ยอมรับได้ ความแรง ความหยาบมีมากขึ้น ยังมีคนดูมากยิ่งขึ้นได้เงิน ทำคลิปสั้น ๆ ให้แปลกเข้าไป เรียกแขกเรียกไลค์ สื่อสร้างมาเพื่อทำกำไร อะไรที่ทำเงินนั่นแหละคือสิ่งที่สื่อทำ เป็นเราเองที่ไปเสพแบบนั้น แล้วเริ่มแปลกแยกจากตัวตนที่แท้จริง สังคมเริ่มชาชิน มีอารมณ์ที่แปรปรวนชวนหันไปทางรุนแรงกันมากขึ้น บางครั้งเราก็เครียดโดยไร้สาเหตุ เพราะเราเสพสิ่งเหล่านี้กันเกินขนาด

บางทีในขณะที่เราอ่านข่าวสาร อ่านกระทู้เพื่อหาสิ่งที่มีประโยชน์ ก็มักเจอกับประเด็นที่ไม่ น่าจะได้อะไร เช่น **เอาเรื่องส่วนตัว เรื่องในครอบครัว มาหาคำตอบจากสาธารณชน** จนบางครั้งก็มักตั้งคำถามกับตัวเองบ่อย ๆ ว่า นี่เรายังปกติอยู่ใช่ไหม??? หรือว่าความปกติมันหายไปไหน ความปกติ

คืออะไร แต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน เป็นเราเองนี่แหละต้องหาเวลาค้นหาความเป็นปกติสุขของเราให้พบ อย่าให้เกินเกณฑ์

และหนึ่งในปัญหาของเรื่องความสุข คือ การที่มันได้กลายเป็นเรื่องให้ผู้คนหมกมุ่น ที่จะแสวงหา

ความสุข จนกลายเป็นสิ่งเสพติด เทียบหาการแนะนำสั่งสอนจากบรรดา กูรู ไลฟ์โค้ช ช่วยพัฒนาตนเอง เป็นหนทางที่จะทำให้ชีวิตดีและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เกิดเป็นอุตสาหกรรมความสุขขึ้นมามากมาย ความปกติสุขกลายเป็นธุรกิจทำเงิน เพราะเราไม่รู้จักรักทั้ง ๆ ที่มันก็อยู่กับเรา ความปกติสุขเป็นสิ่งที่ไม่มีจุดสิ้นสุด ไม่มีวันจบสิ้น พวกเราต่างก็ติดกับ และเสพติดกับคำสอนของเหล่ากูรู หรือหนังสือสอนการแสวงหาความสุขเหล่านี้ เพื่อไล่ล่าตามหาความสุขอย่างไม่ปกติ..

ฝึกดูแลอารมณ์เราให้เป็น แม้จะทุกคนย่อมมีอารมณ์ได้ แต่ต้องไม่ทำให้พาไปสู่การทำบาปทำความเลว แล้วถ้ามันเลยเถิดก็ไม่มีใครมารับผิดชอบแทนเรา เกรียดเอง บ้าเอง ลือ่ สังกมโฆเซี่ยล็กไม่มาช่วย เป็นเราเองที่ต้องดูแล หันมาใส่ความปกติกันบ้าง หยุดความสุขโด่ง ลดความหยาบ เพิ่มความละเอียด มีความสุภาพอ่อนโยนในหัวใจ อย่าเอาความปกติสุขของเราไปแลกกับกิเลสของคนอื่น ต้องมองว่าความปกติของเรานั้นยังมีค่าอยู่เสมอ อย่าเสียเวลาไปกับความไม่ปกติเลย แล้วเราจะได้สังคมปกติสุขคืนมา เราอาจเป็นห่วงความสุขส่วนตัว แต่ก็ต้องพึงระลึกเอาไว้ว่า เราจะไม่สามารถมีความสุขได้หากคนรอบข้างไม่มีความสุข เราไม่อาจหลีกเลี่ยงการพึ่งพากันและกันได้

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>